

Chương 9

Bay đến Paris trong trái tim

- * *Gió xuân mềm mại.*
- * *Làm thức tỉnh trái tim ngủ say*
- * *Trong mơ hồ.*
- * *Nữ thần may mắn khẽ thì thâm bên tai.*
- * *Hãy dang rộng đôi cánh ước mơ.*
- * *Bay đến Paris trong trái tim.*

VOL 9-1

Mười nghìn đô la!

Nhìn tấm thẻ tín dụng trên tay mà Hiểu Tranh vẫn không dám tin vào mắt mình. Mười nghìn đô la đổi sang nhân dân tệ là bao nhiêu nhỉ? Có lẽ là hơn tám mươi nghìn tệ. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ có nhiều tiền như thế này.

Số tiền lớn như thế này nên dùng vào việc gì đây? Hiểu Tranh bắt đầu suy nghĩ. Đúng rồi, nên tặng quà cho những người đã nhiệt tình giúp đỡ mình để bày tỏ lòng biết ơn. Nghị Vĩ, cô Diệp, còn có giáo sư Hàn, Chul Kang, Da Woo. Nếu không có sự yêu thương và giúp đỡ của họ thì sao mình có thể gặt hái được thành công ngày hôm nay?

Sau một hồi đắn đo, suy nghĩ, cuối cùng Hiểu Tranh đã chọn được quà cho mọi người: tặng giáo sư Hàn một chiếc khăn lụa to, đẹp; tặng Chul Kang cuốn *Tuyển tập những bản dương cầm nổi tiếng thế giới* mới nhất; tặng Da Woo cái ví hình chuột Mickey ngộ nghĩnh mà cô ấy đã từng nhắc tới rất nhiều lần. Quà của Nghị Vĩ và cô Diệp, Hiểu Tranh dự định sau khi về nước sẽ chuẩn bị.

Khi nhận được món quà của Hiểu Tranh, giáo sư Hàn mỉm cười và nói: “Món quà rất hợp với ý cô. Cô rất thích. Chỉ có điều cô muốn nói với em rằng

bài biểu diễn xuất sắc của em trong cuộc thi chính là món quà lớn nhất đối với cô...”

Khi Chul Kang nhận được món quà, anh vui đến nỗi không biết diễn tả cảm xúc trong lòng như thế nào: “Món quà này anh rất thích, thực sự rất thích. Anh nhất định sẽ cất giữ nó”.

Hiểu Tranh mỉm cười và nói: “Anh phải đọc nó chứ. Hy vọng nó sẽ giúp ích cho anh”.

Da Woo bên cạnh đang cầm chiếc ví đáng yêu mà không muốn bỏ xuống, nghe thấy họ nói chuyện liền chạy lại trêu chọc: “Anh Chul Kang có tặng quà không? Anh cũng được giải mà”.

Khí chất giống chàng hoàng tử và bài biểu diễn xuất sắc của Chul Kang cũng nhận được sự khăng định của ban giám khảo và người nghe. Anh đã giành huy chương vàng trong cuộc thi lần này.

“Ok, anh cũng đang định tặng quà cho các em đây”, Chul Kang mỉm cười và nói.

“Hiểu Tranh, cậu tự tặng cho mình cái gì?”. Da Woo tò mò hỏi.

Hiểu Tranh mỉm cười ngượng ngùng: “Một chiếc lap-top. Cô rất muốn có một chiếc laptop nhưng tiếc không dám mua. Lần này quyết định “xa xỉ” một lần”.

“Trời ơi! Nên mua từ lâu rồi chứ. Thời đại thông tin phát triển như vũ bão, cậu mà không mua là thành người cổ đây”.

Lời nói của Da Woo khiến mọi người không nhịn được cười. Chul Kang dụi dằm nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Hiểu Tranh, một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh...

Đêm tối yên tĩnh.

Cây cối trước cửa ký túc đã nảy mầm non xanh, khơi nguồn sức sống dạt dào. Những bông hoa đỗ quỳên trong vườn hoa nở rộ, báo hiệu mùa xuân về.

Hiểu Tranh lặng lẽ ngồi trước bàn học. Trên tay cô là một chiếc lá đỏ. Cô đã mang nó về sau khi chia tay với Joon Ho ở công viên. Chiếc lá khô héo đã mất đi độ bóng nhưng vẫn đỏ đến rục rỡ, chói mắt. Giống như... giống như nỗi nhớ nhưng được cô chôn sâu tận đáy lòng. Tuy đã chôn vùi rất lâu rồi nhưng nỗi nhớ ấy chưa từng vơi đi.

Hiểu Tranh khẽ thở dài. Sau khi chia tay với Joon Ho, bố của anh đã từng đến trường thăm cô. Hôm nay, Hiểu Tranh mang món quà mà mình đã chuẩn bị

đến tặng bố mẹ Joon Ho. Tuy chỉ là một bó hoa bách hợp và một tập thư rất dày, bên trong là một số tấm bưu thiếp mà Joon Ha đã tặng cho cô nhưng Hiểu Tranh nghĩ có lẽ đây là món quà tốt nhất đối với họ. Mẹ Joon Ho xúc động nhìn những tấm bưu thiếp này, vừa khóc vừa chúc mừng Hiểu Tranh đã giành giải thưởng trong cuộc thi. Một người điềm tĩnh như bố Joon Ho cũng không kiềm được nước mắt, nói với Hiểu Tranh: “Nếu có thể, bác hy vọng cháu hãy quay về bên Joon Ho. Bác biết là nó rất thích cháu. Khoảng thời gian ở bên cháu là khoảng thời gian mà nó vui vẻ nhất từ khi Joon Ha mất”. Những lời nói ấy... đã khơi dậy nỗi nhớ nhưng mà cô khổ sở chôn chặt trong lòng...

Cô nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ. Chiếc chuông gió thủy tinh treo trước cửa phát ra tiếng kêu leng keng vui tai. Hiểu Tranh nhìn chiếc dây chuyền ngọc ngĩnh, trông giống như cây đàn tranh trên tay. Cô đã mua nó lúc mua quà cho mọi người để tặng một người có lẽ suốt đời sẽ không gặp lại.

Hiểu Tranh giơ tay, đặt sợi dây dưới chiếc chuông gió, hy vọng tiếng chuông sẽ mang nỗi nhớ nhưng của mình đến với Joon Ho đang ở nơi đất khách quê người.

Joon Ho, bây giờ là bốn giờ sáng, anh có biết là em đang nhớ anh không?

Bầu trời đêm đen đặc lấp lánh những ngôi sao nhỏ giống như những viên kim cương.

Cô ngắm nhìn bầu trời đêm, lặng lẽ thở dài.

VOL 9-2

Hiểu Tranh và Chul Kang đạt hai giải thưởng lớn trong liên hoan nghệ thuật quốc tế dành cho học sinh trung học gây xôn xao trường trung học Seoul. Hiệu trưởng cười tươi như hoa nở, đặc biệt khen ngợi họ trong buổi meeting của trường. Chul Kang vốn dĩ đã được vô số các cô gái mến mộ, lần này đạt giải suốt ngày bị họ vây quanh, gần như mất hết tự do. Điều đáng ngạc nhiên hơn là phong thái tuyệt mỹ và tiếng đàn tuyệt diệu của Hiểu Tranh trong liên hoan nghệ thuật đã làm dậy lên làn sóng yêu thích đàn tranh ở trường.

Hiểu Tranh vô cùng ngạc nhiên và vui mừng trước làn sóng ập đến bất ngờ này. Từ trước tới nay, cô luôn mong có thể đưa đàn tranh đến với mọi người. Không ngờ bây giờ lại có hiệu quả lớn như thế này.

Tối hôm ấy, Hiếu Tranh vừa tắm xong, đang lên mạng bằng chiếc laptop mới mua thì Chul Kang và Da Woo đến chơi.

“Sao mọi người lại đến đây?”. Hiếu Tranh mừng rỡ mời mọi người vào phòng.

“Cậu quên đây là ký túc của mình sao?”. Da Woo mỉm cười và nói.

Hiếu Tranh cười. Vốn dĩ đây cũng là ký túc của Da Woo nhưng cô ấy nói không muốn rời khỏi sự ấm áp của gia đình nên không ở đây nữa. Vì thế nơi đây trở thành không gian riêng của Hiếu Tranh.

“Anh Chul Kang sao lại tới đây?”. Hiếu Tranh ngạc nhiên nhìn anh. Nhà trường quy định nam sinh không được vào ký túc nữ.

Chul Kang sờ mũi rồi cười. Da Woo đứng cạnh nói tranh: “Cô quản lý ký túc vừa nhìn thấy anh Chul Kang là ngất luôn, vì thế bọn mình mới nghênh ngang đi lên”.

“Lại nói linh tinh rồi”. Hiếu Tranh cốc đầu Da Woo.

Chul Kang mỉm cười nói với Hiếu Tranh: “Hôm nay bọn anh đến để tặng em một món quà”.

Quà? Hiếu Tranh ngạc nhiên nhìn hai người, nhưng trong tay họ không có quà gì cả.

Chul Kang cười rồi đi đến trước máy tính của Hiếu Tranh. Sau một hồi thao tác, anh nháy mắt bảo Hiếu Tranh nhìn về phía màn hình.

Hiếu Tranh nghi ngờ nhìn vào màn hình, sau đó tròn mắt ngạc nhiên.

Màn hình thủy tinh hiện lên dòng chữ bắt mắt: Diễn đàn yêu tranh. Trang web với phong màu xanh nhạt, đơn giản mà trang nhã. Cửa sổ phía trên đang phát bài diễn tấu của Hiếu Tranh trong liên hoan nghệ thuật...

Cô xúc động nhìn Chul Kang và Da Woo.

“Thích không?”. Chul Kang mỉm cười hỏi.

Da Woo bổ sung thêm: “Hai bọn mình phải mất bao nhiêu ngày mới làm xong đây. “Yêu tranh” vừa là yêu đàn tranh lại vừa là yêu Hiếu Tranh. Chúng mình tặng cậu món quà này có phải là rất đặc biệt không?”.

“Ừ, mình rất vui, thật sự rất vui”. Hiếu Tranh xúc động gật đầu.

“Đề anh nói cho em cách thao tác...”. Chul Kang bắt đầu giải thích.

Trong căn phòng nhỏ, ba cái đầu chụm vào nhau trước màn hình máy tính. Không khí ẩm ướt của đêm xuân tràn ngập hơi thở của tình thân ấm áp...

Hiểu Tranh vô cùng trân trọng món quà đặc biệt mà Chul Kang và Da Woo đã tặng. Chỉ cần có thời gian rảnh rỗi là cô lại vào “diễn đàn yêu tranh”, thỉnh thoảng chia sẻ một số kiến thức về đàn tranh và những điều mà mình tâm đắc. Trong số những người bạn thường xuyên truy cập vào diễn đàn có một người tên là “Nỗi nhớ phương xa” đã thu hút sự chú ý của Hiểu Tranh. Mỗi lần Hiểu Tranh chia sẻ điều gì đó là “Nỗi nhớ phương xa” luôn là người đầu tiên khích lệ Hiểu Tranh và tặng cô những lời chúc phúc.

Nỗi nhớ phương xa? Lẽ nào anh ta cũng giống mình, nhớ nhung một người ở phương xa? Sự đồng cảm ấy đã khiến Hiểu Tranh tin tưởng người bạn qua mạng này một cách đáng ngạc nhiên. Qua những dòng tâm sự, Hiểu Tranh phát hiện dường như người này rất hiểu mình. Dần dần Hiểu Tranh càng trở nên thân thiết với người bạn “Nỗi nhớ phương xa” này hơn.

VOL 9-3

Tháng tư lãng mạn, khuôn viên trường cấp ba Seoul ngập tràn trong hương hoa thơm mát, trong ánh xuân rực rỡ.

Trong mùa xuân tràn đầy sức sống này, Hiểu Tranh cũng nhận được một niềm vui bất ngờ. Cô vừa nhận được thư mời từ Pháp. Thì ra sự biểu hiện xuất sắc của Hiểu Tranh trong liên hoan nghệ thuật quốc tế dành cho học sinh trung học lần trước đã gây được chú ý với phía Pháp và họ đã đặc biệt mời cô tham gia liên hoan âm nhạc dân tộc quốc tế sắp được tổ chức ở Pháp.

Thông tin này được truyền đi gây chấn động khắp trường trung học Seoul. Cô gái Trung Quốc ấy lúc nào cũng khiến người ta phải ngạc nhiên. Bây giờ Hiểu Tranh đã trở thành thần tượng mà các bạn học sinh trong trường rất yêu quý, là tấm gương điển hình trong giáo dục học sinh toàn trường. Bây giờ, câu nói hot nhất trong trường là: Cứ nhìn Tàn Hiểu Tranh ấy...

Hiểu Tranh vô cùng vui mừng trước cơ hội này. Giáo sư Hàn cũng cho rằng đây là một cơ hội hiếm có.

“Em quyết tâm phát triển nghệ thuật đàn tranh, bây giờ có thể tiến thêm một bước tiến lớn rồi”. Nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Hiểu Tranh, Hàn Âm Ái vừa vui

mừng vừa xúc động. Quả thực thành công của Hiểu Tranh là điều mà rất nhiều nghệ sĩ cổ tranh lão luyện chưa thể đạt được. Ngoài may mắn, thành công ấy phần lớn dựa vào sự nỗ lực của bản thân Hiểu Tranh.

“Thưa cô, cô sẽ đi cùng em chứ ạ?”. Hiểu Tranh nhìn cô giáo với ánh mắt mong đợi.

“Dĩ nhiên rồi, chỉ có điều bây giờ chúng ta cần chuyên tâm chuẩn bị cho tiết mục tham gia”. Hàn Âm Ái mỉm cười và nói.

“Vâng, cố gắng hết sức”. Hiểu Tranh vui mừng nói.

Vàng trắng lơ lửng trên bầu trời.

Những ngọn gió đêm âm áp thổi tới, mang theo hương hoa ngọt ngào.

Hiểu Tranh đứng dưới gốc cây ngô đồng trong vườn trường, ngây người ngắm nhìn nụ hoa.

Hoa ngô đồng sắp nở. Nếu anh còn ở đây thì chắc anh sẽ vui lắm? Cô khẽ thở dài rồi ngả người vào gốc cây, từ từ nhắm mắt.

Nước Pháp, một đất nước khiến trái tim cô lay động, không chỉ vì ở đó có liên hoan âm nhạc dân tộc quốc tế, mà còn vì... ở đó có anh. Thì ra... thì ra cô luôn mong muốn được gặp anh...

Dưới gốc cây ngô đồng cách đó không xa, một hình bóng cao lớn lặng lẽ ngắm nhìn Hiểu Tranh.

Ngắm nhìn hình bóng thanh tú của Hiểu Tranh nhưng đôi mắt dịu dàng của Chul Kang lại toát lên vẻ u buồn. Hiểu Tranh sắp đến Pháp rồi... Anh mừng thay cho cô, nhưng... trong lòng lại cảm thấy lo lắng không yên.

Cây ngô đồng ấy có hồi ức của cô và Joon Ho.

Chul Kang không tìm được thở dài. Vốn tưởng rằng cứ lặng lẽ ở bên cô như thế này thì cuối cùng sẽ có một ngày có được trái tim của cô. Nhưng... vì sao đúng vào cái lúc mà anh sắp bước vào cánh cửa trái tim của cô thì số phận lại an bài để cô đi Pháp?

Trong lòng có một linh cảm chằng lảnh: Có lẽ... có lẽ cô đi Pháp rồi anh sẽ mất cô mãi mãi...

Phòng đàn.

Hiểu Tranh đang tập trung tinh thần luyện tập tiết mục sẽ biểu diễn tại Pháp.

Cánh cửa mở ra, Chul Kang cầm chai nước ép trái cây trên tay, mỉm cười bước vào.

“Hiểu Tranh, nghỉ một chút được không? Anh mang cho em nước cà rốt mà em thích nhất đây”.

Hiểu Tranh dừng lại nhìn Chul Kang, mỉm cười và nói: “Chul Kang anh cứ chiều em thế này thì sẽ làm hư em đấy”.

Suốt thời gian này, Chul Kang rất quan tâm, chiều chuộng cô. Chuẩn bị cho cô những món ăn ngon nhất.

Chuẩn bị cho cô loại nước giải khát mà cô thích nhất. Cùng cô luyện đàn, thường xuyên bóp vai cho cô mỗi khi cô thấy mỏi...

Chul Kang đưa nước cà rốt cho cô, sau đó nghiêm túc nói: “Anh nguyện chiều chuộng em như thế này đến suốt đời”.

Suốt đời? Hiểu Tranh ngây người một lúc, sau đó nhìn vào mắt Chul Kang.

Ánh mắt của anh thật dịu dàng, sâu lắng, ẩn chứa biết bao tình cảm triu mến. Bỗng nhiên, cô cảm thấy lo lắng.

Chul Kang nhìn cô rồi khẽ hỏi: “Hiểu Tranh, em... em có muốn để anh chiều chuộng em như thế này suốt đời không?”.

Cô nhìn anh nhưng không nói gì cả.

“Hiểu Tranh, anh yêu em, anh yêu em lâu lắm rồi”. Chul Kang lấy hết dũng khí, cuối cùng đã nói ra những lời ấp ủ bấy lâu nay. Có lẽ đây là cơ hội cuối cùng. Nếu không nói ra thì anh e là mình sẽ hối hận suốt đời.

“Chul Kang...”. Nhìn đôi mắt dịu dàng nhưng u buồn của anh, Hiểu Tranh không thể trốn tránh được nữa. Thực ra... thực ra mình luôn hiểu điều đó, chẳng phải sao? Nhưng lại chỉ biết ích kỷ nhận sự quan tâm và chiều chuộng của Chul Kang mà quên rằng có lẽ anh sẽ đau khổ. Nếu có thể ở bên Chul Kang dịu dàng, chân tình thì có lẽ sẽ rất hạnh phúc. Nhưng... trong lòng lại có một hình bóng không thể xóa tan...

“Em... em không biết. Thực sự bây giờ em không thể chắc chắn điều gì”. Hiểu Tranh cúi đầu, không dám nhìn vào đôi mắt chân tình của Chul Kang.

“Không sao, anh sẽ đợi”, Chul Kang dịu dàng nói, “sau khi kết thúc buổi liên hoan âm nhạc tại Pháp, hãy trả lời anh có được không?”.

Nhìn ánh mắt tràn đầy yêu thương và mong đợi của Chul Kang, Hiểu Tranh khẽ gật đầu.

Ngày mai sẽ bay sang Pháp rồi, Hiểu Tranh phấn khích đến nỗi không thể ngủ được. Cô bật máy tính, mở “diễn đàn yêu tranh”.

Ngày nào “Nỗi nhớ phương xa” cũng để lại lời nhắn.

“Hôm nay bạn không online, chắc chắn là đang rất bận rộn chuẩn bị cho buổi biểu diễn, đừng quên giữ gìn sức khỏe nhé”.

“Bây giờ đã gần mười hai giờ rồi, chắc bạn đã đi ngủ rồi. Chúc bạn có một giấc mơ thật đẹp”.

Có người quan tâm đến mình như vậy cảm giác thật ấm áp. Hiểu Tranh cười, lập tức nhắn lại.

“Ngày mai mình sẽ bay đến Pháp để tham gia liên hoan âm nhạc dân tộc quốc tế, cảm thấy có chút căng thẳng”.

“Nỗi nhớ phương xa” nhanh chóng nhắn lại:

“Nghe tin này mình rất vui, chúc bạn lên đường may mắn. Mình tin nhất định bạn sẽ biểu hiện rất xuất sắc bởi vì bạn là một người rất ưu tú. Ngày mai còn phải đi máy bay, bạn nghỉ sớm đi. Chúc bạn có một “giấc mơ ngọt ngào”.

Hiểu Tranh khẽ cười, tắt máy tính, mang theo lời chúc phúc của “Nỗi nhớ phương xa”, từ từ chìm vào giấc mộng...

VOL 9-4

Bầu trời trong xanh, bao la, chiếc máy bay từ Seoul đến Paris xuyên qua những đám mây. Trái tim của Hiểu Tranh đã bay đến nơi mà cô nhung nhớ.

Cuối cùng máy bay đã đến sân bay Paris.

Ban tổ chức rất chu đáo, cử một lưu học sinh Hàn Quốc tình nguyện tham gia vào công tác tiếp đón đến sân bay đón Hiểu Tranh và giáo sư Hàn. Cô bạn lưu học sinh này đưa hai cô trò vào khách sạn nghỉ ngơi.

Hiểu Tranh và giáo sư Hàn được sắp xếp ở hai phòng riêng biệt. Hiểu Tranh có chút ngạc nhiên. Sau khi nghe cô bạn lưu học sinh giải thích cô mới hiểu thì ra nước Pháp có một quy định rất kỳ lạ: nam giới, nữ giới không được ở chung phòng với nam giới, nữ giới không được ở chung phòng với nữ giới. Nước Pháp đúng là một đất nước đặc biệt.

Paris về đêm thật lãng mạn. Tháp Eiffel nổi tiếng lấp lánh dưới ánh đèn lung linh. Những tòa kiến trúc cổ nháp nháy ánh sáng hai bên bờ sông Seine cùng chiếc cầu đá mộng mơ...

Hiểu Tranh lặng lẽ đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm khiến người ta ngây ngất, trong lòng trào dâng niềm cảm xúc khó diễn tả thành lời. Cuối cùng đã đặt chân đến thành phố nơi anh ở, cảm giác vừa vui lại vừa buồn. Nếu anh biết mình đến đây thì cảm giác của anh sẽ thế nào nhỉ?...

Ngày thứ hai sau khi Hiểu Tranh đặt chân đến Paris, liên hoan âm nhạc chính thức khai mạc.

OPERA là nhà hát nổi tiếng theo phong cách duy mỹ điển hình của Paris. Liên hoan âm nhạc dân tộc quốc tế lần này được tổ chức tại đây. Các tiết mục âm nhạc đặc sắc của các dân tộc đến từ khắp nơi trên thế giới đều quy tụ tại đây tô điểm cho bông hoa văn hóa dân tộc rực rỡ nhất.

Đêm thứ ba là đêm của âm nhạc phương Đông. Các tiết mục của Trung Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc đều mang nét đặc sắc riêng, khiến người xem không ngớt lời khen ngợi.

Tiết mục của Hiểu Tranh là tiết mục thứ mười ba. Cô mỉm cười ngồi sau cánh gà, chờ đợi tiết mục của mình.

““Luong - Chúc” là câu chuyện tình yêu lãng mạn được lưu truyền hàng nghìn năm ở Trung Quốc. Trong buổi tối ngày hôm nay, một cô gái xinh đẹp đến từ Trung Quốc sẽ dùng loại nhạc cụ dân tộc tiêu biểu của Trung Quốc - đó là đàn tranh - để tấu lên câu chuyện tình yêu rung động lòng người này...”

Người dẫn chương trình giới thiệu rất long trọng bằng tiếng Pháp và tiếng Anh. Lời giới thiệu vừa dứt, Hiểu Tranh chậm rãi bước ra sân khấu trong bộ váy màu hồng với những chú bướm xinh xắn. Khuôn mặt trắng mịn như ngọc, đôi mắt lấp lánh như kim cương, đôi môi hồng phấn tươi tắn, khóe môi nở nụ cười... khuôn mặt đậm chất Á Đông và phong thái tao nhã, cổ điển lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người...

Hiểu Tranh ngồi trước cây đàn, hơi cúi đầu, ngón tay nhẹ lướt, tiếng đàn thanh trầm, uyển chuyển đang thì thầm kể cho mọi người nghe câu chuyện tình yêu truyền kỳ, xúc động lòng người.

Cô gái xinh đẹp cùng với tiếng đàn truyền cảm khiến mọi người ngây ngất... những người không hiểu về đàn tranh đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc: Thì ra loại nhạc cụ này của Trung Quốc lại thần kỳ và tuyệt diệu đến thế...

Tiếng nhạc từ từ tan biến, tiếng vỗ tay vang lên giòn giã. Bản nhạc đã kết thúc từ lâu nhưng tiếng đàn uyển thâm của Hiểu Tranh và sức hút mãnh liệt của đàn tranh vẫn để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người nghe.

Buổi biểu diễn kết thúc, Hiểu Tranh và giáo sư Hàn quay trở về khách sạn.

Lúc Hiểu Tranh bước về phòng của mình thì bước chân cô sững lại vì ngạc nhiên.

Trên tấm thảm màu đỏ tươi là một bó hoa bách hợp rất đẹp.

Vì sao lại có hoa nhỉ? Hiểu Tranh bỗng thấy trái tim năng động. Nhưng cô nhanh chóng gạt đi ý nghĩ nực cười của mình. Có lẽ... một khán giả yêu thích đàn tranh đã tặng nó cho cô.

Hiểu Tranh nhẹ nhàng nâng bó hoa, cố gắng làm nén nỗi xúc động trong lòng, nhẹ nhàng mở cửa phòng...

VOL 9-5

Bài diễn tấu của Hiểu Tranh đã kết thúc nhưng vẫn còn ba ngày nữa liên hoan âm nhạc mới bế mạc. Vì thế giáo sư Hàn cho phép cô đi tham quan những danh lam thắng cảnh nổi tiếng của Paris.

“Không đến đại lộ Champs-Élysées thì không được coi là đã đến Paris”. Nhớ lại trước khi đến Pháp, Da Woo đã nói với mình câu này, Hiểu Tranh quyết định tham quan đại lộ Champs-Élysées.

Đại lộ Champs-Élysées không chỉ là một thắng cảnh rất đẹp mà còn là một khu thương mại phồn hoa. Tuy nhiên hai điểm tương chùng như mâu thuẫn này lại khéo léo hòa hợp trong ý tưởng tuyệt diệu của các nhà nghệ thuật khiến nó không chỉ có giá trị du lịch mà còn mang đậm chất nhân văn.

Nhẹ bước trên đại lộ Champs-Élysées cô kính và được người Pháp mệnh danh là “đại lộ đi bộ đẹp nhất thế giới”, Hiểu Tranh đã hoàn toàn bị cuốn hút bởi cảnh vật nơi đây.

Hai bên đại lộ có bốn hàng cây. Trong thánng tư lãng mạn, những chiếc lá non xanh mơn mớn dưới ánh nắng mặt trời rạng rỡ khiến người ta không khỏi ngỡ ngàng trước cảnh đẹp của tự nhiên.

Hiểu Tranh thư thả đi dạo trên con đường đẹp như trong mộng, chốc chốc lại ngắm nhìn cửa hàng hai bên đường. Nhìn thấy những thứ kỳ lạ cô không kìm được dừng chân lại ngắm nghía. Nụ cười ngọt ngào khiến những người xung quanh cũng mỉm cười theo, thân thiện nhìn cô gái ngoại quốc.

Hiểu Tranh dựa người vào một gốc cây ngô đồng, ngắm cảnh vật xung quanh bằng ánh mắt tò mò. Bỗng nhiên, một hình bóng quen thuộc đập vào mắt cô.

Cô đứng thẳng, ngây người nhìn hình bóng khiến tim mình nhói đau...

Không ngờ sẽ gặp Hiểu Tranh ở đây, Lee Ha Na cũng rất ngạc nhiên.

Im lặng nhìn nhau một lúc lâu, hai người đều không biết phải nói gì.

Cuối cùng, Lee Ha Na nói trước: “Lâu rồi không gặp, cậu đến tham dự liên hoan âm nhạc à?”. Cô ta đã biết được thông tin này qua tivi.

“Ừ, cậu khỏe chứ?”. Hiểu Tranh cũng cười. Chắc là... cô ấy rất hạnh phúc. Cuối cùng cô ấy đã có tình yêu mà mình muốn.

“Mình rất hạnh phúc”, nụ cười của Ha Na rất ngọt ngào, “hôm nay mình và bạn trai cùng đi dạo”.

Ồ... Đột nhiên Hiểu Tranh thấy tim mình đập rộn ràng như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Vậy thì, có phải là được gặp anh? Gặp anh rồi nên nói gì đây? Hay là không gặp thì tốt hơn... những ý nghĩ rối bời bắt đầu trào dâng trong đầu. Hiểu Tranh bắt đầu run rẩy.

Hiểu được tâm sự của Hiểu Tranh, Ha Na không khỏi xúc động. Trước đây nghĩ rằng Hiểu Tranh đã cướp Joon Ho nên hận cô ấy đến thấu xương. Nhưng bây giờ cuối cùng đã hiểu sự thất bại trong tình yêu của mình không liên quan đến người khác, chỉ là mình đã yêu nhầm đối tượng...

Tất cả những nỗi oán hận trước đây đều tan biến như mây khói. Ha Na nhìn Hiểu Tranh, mỉm cười và nói: “Mình không hề đính hôn với Joon Ho”...

Cái gì? Hiểu Tranh kinh ngạc ngáng đầu.

Qua lời kể của Ha Na, Hiểu Tranh mới biết lúc ấy Ha Na bỏ mặc tất cả chạy theo Joon Ho đến Pháp nhưng làm mọi cách mà không có được trái tim của anh. Cuối cùng cô cũng nhận ra những gì mà mình bỏ ra là hoàn toàn vô nghĩa. Bây giờ cô đã tiếp nhận tình yêu ngọt ngào của một chàng trai người Pháp.

“Mình và Joon Ho vẫn là bạn. Mình biết anh ấy chỉ yêu mình cậu. Mình nghĩ cậu cũng yêu anh ấy, đúng không?”. Ha Na nhìn vào mắt Hiểu Tranh rồi mỉm cười và nói, “Nếu vẫn còn yêu nhau thì hãy quay về bên nhau. Chúc hai người hạnh phúc”.

Ha Na nói rồi quay người bước đi. Cách đó không xa, một chàng trai người Pháp tuấn tú đang đứng đợi cô...

Hiểu Tranh đứng ngây ở đó, vẫn chưa hết ngạc nhiên. Thì ra... thì ra anh ấy không đính hôn. Những khoảnh khắc ngọt ngào lúc vẫn còn bên Joon Ho hiện lên trước mắt. Những giọt nước mắt nhạt nhòa trên khóe mi...